

Sygn. akt I ACz 908/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSA Tomasz Ślęzak (spr.)

Sędziowie SA Piotr Wójtowicz

SO (del.) Artur Żymelka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 lipca 2016 r.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko M. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Katowicach z dnia 17 maja 2016 r., sygn. akt I Nc 263/16,

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

SSO Artur Żymelka SSA Tomasz Ślęzak SSA Piotr Wójtowicz

Sygn. akt I ACz 908/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem pełnomocnik powoda wezwany został do uzupełnienia braku formalnego w postaci uiszczenia należnej opłaty od zażalenia poprzez wpłatę brakującej kwoty 1017 złotych w terminie tygodniowym od dnia doręczenia wezwania pod rygorem odrzucenia zażalenia.

W uzasadnieniu tego zarządzenia wskazano, że zażalenie na zarządzenie o zwrocie pozwu zostało opłacone w niepełnej wysokości kwotą 200 złotych ponieważ, podobnie jak w przypadku opłaty od pozwu (co stało się przyczyną jego zwrotu) tak i w kwestii wysokości opłaty od zażalenia na wydane w tym przedmiocie zarządzenie, wysokość opłaty sądowej nie wynika z art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i opłata będąca przedmiotem zaskarżonego zarządzenia powinna wynosić na zasadach ogólnych (art. 13 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 19 ust. 3 pkt 2 tej ustawy) 1217 złotych, a zatem do usunięcia pozostaje brak fiskalny zażalenia.

W zażaleniu na to zarządzenie powód, zarzucając naruszenie art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód w pozwie wniesionym w postępowaniu upominawczym domaga się zapłaty kwoty 121 659,82 zł. Roszczenie to ma charakter majątkowy, a jego źródłem jest czynność bankowa, którą było udzielenie pozwanej kredytu przez poprzednika prawnego powoda. Przewodniczący w Sądzie Okręgowym ustalając wysokość opłaty sądowej od zażalenia na zarządzenie o zwrocie pozwu prawidłowo zastosował art. 13 ust. 1 u.o.k.s., który stanowi, iż opłata stosunkowa pobierana w sprawach o prawa majątkowe wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30zł i nie więcej niż 100.000zł. Opłata stosunkowa od pozwu wynosiła zatem 6 083 zł. (5% od 121 659,82 zł). Skoro, zgodnie z art. 19 ust. 3 pkt. 2 u.o.k.s. od zażalenia pobiera się piątą część opłaty stosunkowej, zatem wysokość opłaty od zażalenia została prawidłowo ustalona na 1217zł, w konsekwencji czego powód prawidłowo został wezwany do uzupełnienia opłaty przez uiszczenie 1017 zł.

Wbrew argumentacji zawartej w zażaleniu, wysokości opłaty sądowej od pozwu w sprawie, a w konsekwencji i opłaty od zażalenia nie normuje art. 13 ust. 1a) u.o.k.s. Przepis ten stanowi wyjątek w stosunku do uregulowania zawartego w ust. 1 art. 13 u.o.k.s., dlatego też jego wykładnia powinna być ścisła. Ustawodawca zastrzegł stosowanie art. 13 ust.1a) u.o.k.s. tylko do roszczeń wynikających z czynności bankowych. Ratio legis tego przepisu nakazuje ograniczyć jego stosowanie do roszczeń wynikających bezpośrednio z czynności bankowej i nie stosować go do roszczeń wynikających z cesji wierzytelności z czynności bankowych. Za taką wykładnią art. 13 ust. 1a) u.o.k.s. przemawia kontekst tego unormowania dodanego ustawą z 25 września 2015r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, mocą której uchylono przepisy art. 96-98 Prawa bankowego, uprawniające banki do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych i prowadzenia w oparciu o nie, po nadaniu im przez sąd klauzuli wykonalności, egzekucji przeciwko osobom, które bezpośrednio z bankiem dokonały czynności bankowej albo były dłużnikami banku z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikających z czynności bankowej. Uprawnienie do wystawiania tytułów egzekucyjnych ułatwiało bankom proces dochodzenia należności, ponieważ nie musiały one inicjować sądowego postępowania rozpoznawczego i ponosiły znacznie niższe koszty, jako że opłata od wniosku o nadanie bankowemu tytułowi klauzuli wykonalności była stała i wynosiła 50zł. Przywilej egzekucyjny normowany w uchylonych przepisach przysługiwał jedynie bankom. W razie cesji wierzytelności, także po wystawieniu bankowego tytułu egzekucyjnego, nabywca nie mógł się nim posłużyć. Wprowadzenie art. 13 ust. 1a) u.o.k.s. pozostaje w związku z uchYLENIEM przepisów dotyczących bankowych tytułów egzekucyjnych, ponieważ miało ono zapobiec radykalnemu wzrostowi kosztów realizacji przez bank roszczeń wynikających z czynności bankowych. Kierując się tymi względami, przyjąć należy, iż tak, jak w poprzednim stanie prawnym powód jako nabywca wierzytelności nie mógł skorzystać z zastrzeżonego dla banku przywileju egzekucyjnego, tak obecnie wyłączone jest zastosowanie względem niego szczególnego uregulowania zawartego w art. 13 ust. 1a) u.o.k.s.

Dodać także należy, że ostatnia nowelizacja ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, dokonana ustawą z 18 marca 2016r. (Dz.U. z 2016r., poz. 421), zgodnie z którą wysokość opłaty w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych nie może przekraczać 1.000zł jedynie w przypadku pobierania jej od konsumenta albo od osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne potwierdza przedstawioną argumentację. Z chwilą wejścia w życie tej nowelizacji, nie tylko fundusze sekurytyzacyjne, ale nawet banki nie będą korzystały z ograniczenia górnej granicy opłaty sądowej do 1.000zł.

Z tych względów Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c. , oddalił zażalenie.

SSO Artur Żymełka SSA Tomasz Ślęzak SSA Piotr Wójtowicz